

Arrest

nr. 198 867 van 29 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Sheikhal-clan. U bent geboren op 7 juli 1993 in de Somalische hoofdstad Mogadishu. U woonde er in het district Hamar Weyne. U maakte secundair onderwijs af en huwde in 2014 met S.A.M.. Uw vader had een leidinggevende functie als boekhouder bij de overheid. U assisteerde hem af en toe bij zijn werkzaamheden.

In mei 2012 werd u op uw weg van school naar huis door een groepje vermomde mannen meegenomen en gevangen gehouden gedurende 18 dagen in Daynille. Dit bleken mannen van Al-Shabaab te zijn. Er werd u verteld dat er u zou worden geleerd om met een wapen om te gaan en mensen te executeren. Ze probeerden u te brainwashen en u werd onder druk gezet om te doen wat de mannen u vroegen te doen. U kreeg zweepslagen omdat u hun visie niet deelde en uw mening te kennen gaf. Na twee weken gevangenschap, deed u een ontsnappingspoging, die mislukte en waarna u hard aangepakt werd. U hield er een letsel aan uw rechterbovenarm aan over. Op 3 juni 2012 slaagde u erin te ontsnappen op het moment dat er een gevecht ontstond tussen de mannen en de overheid. Er bleef niemand achter om jullie te bewaken, waardoor u de gevangenis kon verlaten. Twee maanden na uw vrijlating ging u weer naar school.

U kende geen problemen meer met Al-Shabaab tot bekend raakte op 14 augustus 2014 dat uw vader een tijd lang door onbekende mannen bedreigd werd. Ze droegen hem op te stoppen met zijn werk. Uw vader dacht dat het uit jaloezie was om zijn functie. Hij woonde sinds begin 2012 niet meer thuis, maar in het hotel Shafi. U vroeg die dag uw vader om te stoppen met zijn werk, maar hij weigerde omdat hij geen andere professionele opties zag. Op 10 oktober 2014 werd uw vader vermoord voor het hotel waar hij verbleef. In januari 2015 begon u als assistent van de vervanger van uw vader te werken op het ministerie van Financiën. Midden februari 2015 werd u ook bedreigd via uw mobiele telefoon. Op 29 februari werd er een handgranaat naar uw huis gegooid. Uw tante die op dat moment bij u thuis was, werd geraakt en stierf aan haar verwondingen. Na haar dood bracht u uw moeder ervan op de hoogte dat u al eerder bedreigd was. U besloot samen met uw moeder weg naar Elasha Biya te gaan. Daar leek het uw moeder echter beter dat u elk uw eigen weg zou opgaan. Uw moeder bleef in Elasha Biya en u dook een tijdlang onder in Mogadishu bij een man die u het land zou uitsmokkelen.

Op 25 maart 2015 verliet u Somalië. U nam een vliegtuig richting Kenia. U reisde via een u onbekend land verder naar Europa. U kwam op 28 maart 2015 aan in Nederland en ging een dag later naar Italië, waar u tot 4 juli 2015 bleef. U probeerde er asiel aan te vragen maar u werd door de politie weggestuurd. Op 5 juli 2015 kwam u aan in België en vroeg een dag later asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een geboorteakte neer.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw verklaringen over uw vluchtredenen zijn vaak vaag, onwaarschijnlijk en op sommige vlakken tegenstrijdig, waardoor uw beweerde vrees voor vervolging elke vorm van geloofwaardigheid verliest.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over uw gevangenneming door Al-Shabaab in 2012, die niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt aangaande rekrutering onder dwang in die periode. Uit de informatie over rekrutering door Al-Shabaab blijkt dat rekrutering onder dwang veeleer uitzonderlijk voorkomt en voorkwam. Gedwongen rekrutering gebeurt voornamelijk in gebieden die door Al-Shabaab worden gecontroleerd, waarbij adolescenten de belangrijkste doelgroep vormen. Wanneer er sprake is van rekrutering, dan gebeurt dit in de praktijk veel vaker door sociale druk van de familie en de clan, door propaganda of indoctrinatie op school en in de moskee of door geldbeloftes (zie informatie in het administratieve dossier). Geen van deze elementen is aanwezig in uw beweerde rekrutering door Al-Shabaab. U was op dat moment al 19 jaar oud en u werd zo goed als ontvoerd zonder dat er daarvoor al benaderingspogingen van Al-Shabaab waren geweest. Om de slaagkansen van de operaties te verhogen, zou Al-Shabaab logisch gezien veeleer een beroep doen op een rekrut die hun ideologie genegen was dan een rekrut die ze zodanig onder druk zetten dat de kans bestond dat hij ging deserteren.

Voorts is het ook opmerkelijk dat u op klaarlichte dag wordt gearresteerd door vermomde mannen in Hamar Weyne, een district dat niet onder controle was van Al-Shabaab (CGVS, p. 18-20; zie informatie in het administratieve dossier). Het is weinig waarschijnlijk dat de mannen zich zouden vermommen omdat dit argwaan kon opwekken bij voorbijgangers en daarmee de operatie en hun leven in het gedrang brengen. Uw verklaringen over uw tijd in het Al-Shabaab gevangenenkamp overtuigen evenmin. Deze zijn immers vaag en niet eensluidend.

Wanneer er gepeild wordt naar de gebeurtenissen tijdens uw gevangenschap, antwoordt u dat er de eerste twee dagen na uw aankomst niemand tegen u sprak en dat ze daarna vragen begonnen te stellen. Eerder had u al terloops laten vallen dat Al-Shabaab u vragen was beginnen te stellen na uw arrestatie. Gevraagd naar meer uitleg daarover, blijken het echter geen vragen te zijn geweest maar orders, meer bepaald het bevel om een van hen te worden (CGVS, p. 19-20). Daarnaast is uw beschrijving van het kamp weinig gedetailleerd. U beschrijft het als een klein kamp, maar kan niet antwoorden op de vraag hoe dit kamp ingedeeld was of hoeveel cellen er waren en dit terwijl u regelmatig buiten uw eigen cel werd gebracht. Over uw celgenoten kan u enkel vertellen hoe twee van de drie heetten, niets meer (CGVS, p. 21). Wat uw ontsnapping uit het kamp betreft, verklaart u dat u zomaar het kamp kon verlaten omdat alle bewakers weggelopen waren toen er een gevecht ontstond tussen Al-Shabaab en de overheid (CGVS, p. 23). Het is weinig waarschijnlijk dat Al-Shabaab de moeite zou doen om mensen te kidnappen en ze te brainwashen maar bij een aanval hun nieuwe rekruten volledig onbewaakt laat. Uw verklaringen over uw ontvoering, gevangenschap en de rekruteringspoging door Al-Shabaab, weten aldus niet te overtuigen.

Na uw beweerde ontsnapping ondervond u geen problemen meer met Al-Shabaab, tot uw vader in 2014 vermoord werd als gevolg van zijn werk voor de overheid en u vervolgens in 2015 eveneens met de dood bedreigd werd als gevolg van uw werk als assistent van zijn vervanger.

U maakt uw beweerde werkzaamheden en die van uw vader voor de bank of het Ministerie van Financiën echter niet aannemelijk. Gezien uw vader jarenlang werkte voor de bank/Ministerie van Financiën in een niet onbelangrijke functie en u er zowel voor als na zijn dood werkte, mag er van u verwacht worden dat u hier een duidelijk en uitgebreid beeld kunt van schetsen. U laat in de eerste plaats onduidelijkheid bestaan over de instelling waarvoor u en uw vader werkten. U beweert eerst dat uw vader een functie had bij de afdeling financiële diensten van de bank (CGVS, p. 7). Nadien stelt u dat uw vader een leidinggevende functie had over drie kantoren, maar over de werkzaamheden in die kantoren bent u onwetend. U weet enkel dat het kantoren waren die vielen onder het Ministerie van Financiën en dat zijn directe meerdere de minister van Financiën was (CGVS, p. 8). Wanneer u op het verschillende termengebruik wordt gewezen stelt u dat de bank onder de overheid valt en dat er tussen de bank en de overheid geen verschil bestaat (CGVS, p. 10). In de rest van het gehoor refereert u aan uw werkplaats als het Ministerie van Financiën. Uit informatie blijkt dat het Ministerie van Financiën en de Centrale bank twee aparte instellingen zijn, die rapporteren aan de minister van Financiën en de president respectievelijk. U situeert uw werkplaats in Hamar Weyne op de grens met het district Shangani. Volgens een kaart uit 2010 situeert zich op de grens tussen de twee districten het vroegere Ministerie van Financiën en het Ministry of Treasury. Op documenten die dateren van 2015 staat de lezen dat het Ministerie van Financiën zich in Villa Somalia bevindt. De Centrale bank bevindt zich op dezelfde weg als het vroegere Ministerie van Financiën en Treasury. Uw beschrijving lijkt dus veeleer te slaan op die van de Centrale bank. Wanneer u gevraagd wordt of er nog gebouwen zijn in Mogadishu die deel uitmaken van het Ministerie van Financiën vermeldt u enkel dat er vervallen gebouwen waren, maar geen andere kantoren (CGVS, p. 18). U lijkt dus onwetend over het feit dat het Ministerie van Financiën in Villa Somalia gevestigd is.

Uw kennis over uw vaders functie blijkt bovendien beperkt en vaag te zijn. Zo kunt u weinig precieze informatie geven over de overheidsfunctionarissen met wie uw vader contact had. U beweert dat uw vader ook geregeld vergaderingen had met mensen van de overheid. Gevraagd naar de mensen met wie hij vergaderde, antwoordt u dat het ontelbare personen waren. Na verder aandringen van het CGVS blijken dit ministers te zijn waarmee hij contact had en meer bepaald de minister van Financiën die zijn directe leidinggevende was. Wanneer nogmaals gevraagd wordt of uw vader met andere ministers contact had, antwoordt u: "als je eenmaal werkt voor de overheid, dat zijn dan ministers, maar deze minister is zijn baas" (CGVS, p. 9). Gevraagd naar de naam van de minister van Financiën, antwoordt u dat dit Abdi Malek Aldoan was, een bijnaam, en dat u zijn echte naam niet kent. Er werd in de geraadpleegde bronnen geen minister met deze naam of bijnaam teruggevonden, enkel een journalist met deze naam (zie informatie in het administratieve dossier). U weet evenmin of uw vader in het verleden ook nog andere functies dan zijn laatste functie heeft gehad en hoe hij daar oorspronkelijk is terechtgekomen.

Uw vaders naam werd in de geraadpleegde bronnen niet teruggevonden als iemand met een leidinggevende functie bij de Centrale bank van Somalië of het Ministerie van Financiën. Er werden wel naamgenoten van uw vader gevonden met functies in de overheid, namelijk een minister van onderwijs en een parlamentslid van de Darod-clan (zie informatie in het administratieve dossier).

Er werden daarnaast ook documenten die handelen over de periode juni-december 2014 ondertekend door de accountant general van het Ministerie van Financiën – een functie die overeenstemt met wat u als uw vaders omschrijft - met de naam Ahmed Yusuf Muumin. Deze naam stemt niet overeen met die van uw vader of die van zijn opvolger (CGVS, p. 14; zie informatie in het administratieve dossier).

Bovendien is het bedenkelijk dat u na de moord op uw vader omwille van zijn tewerkstelling voor de overheid, de functie van assistent van zijn opvolger zou opnemen. Wanneer bekend raakt dat uw vader bedreigd wordt, verzoekt u hem zijn functie stop te zetten, wat uw vader weigert uit vrees om zonder bron van inkomsten te geraken. Ook uw moeder zag om dezelfde reden geen andere uitweg dan dat uw vader bleef werken (CGVS, p. 24, 26). Toch beslist u na de moord op uw vader zelf assistent te worden van uw vaders vervanger op het ministerie om in uw eigen onderhoud en dat van uw familie te voorzien. Gevraagd wat er u toe bracht om daar te gaan werken, legt u uit dat het niet makkelijk was voor u om aan werk te geraken omdat u geen diploma had en niet tot een machtige clan behoorde (CGVS, p. 28). Het is echter niet zo dat u niet geschoold was en dat u met uw opleidingsniveau helemaal geen werk kon vinden in Mogadishu (zie informatie in het administratieve dossier). Uw argument weet dus niet te overtuigen. Dat u door uw clan eventueel zou worden benadeeld in uw zoektocht naar werk of in de aard van de professionele mogelijkheden, weegt tevens niet op tegen het risico waaraan u zich - na de beweerde moord op uw vader - met kennis van zaken ging blootstellen door op uw beurt voor de overheid te gaan werken.

U legt tot slot noch van de beweerde tewerkstelling van uw vader noch van uw eigen werkzaamheden voor de Somalische overheid enig begin van bewijs neer.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan jullie beweerde tewerkstelling, zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die u hierdoor zou gekend hebben. Daar komt nog bij dat ook uw verklaringen over de problemen die u en uw vader zouden gekend hebben, geenszins weten te overtuigen.

Vooreerst zijn uw verklaringen over de bedreigingen aan het adres van uw vader uiterst vaag. Zo is het bijzonder vreemd dat u pas in augustus 2014 uit de telefoongesprekken tussen uw ouders opvangt dat uw vader bedreigd werd terwijl hij al sinds begin 2012 in een hotel verbleef en enkel op vrijdag naar huis kwam. Gevraagd naar het begin en de inhoud van de bedreigingen, antwoordt u dat u hem de vraag niet gesteld hebt vanaf wanneer het begonnen was. Hij zei u enkel dat het al een tijdje aan de gang was en dat hij met de dood werd bedreigd. Na verdere aansporing van het CGVS zegt u nog dat ze hem bedreigden om te stoppen met het werk, dat het altijd zo geweest is, dat het mensen waren die uit jaloezie handelden en dat het goed kwam. Wie uw vader bedreigde, weet u niet (CGVS, p. 24-25). Aangezien uw vader al jarenlang in een hotel woonde, wordt u gevraagd of de bedreigingen al even lang bezig waren. Ook op die vraag kent u het antwoord niet. U weet alleen dat uw vader uit veiligheidsoverwegingen in het hotel gaan wonen is, maar niet of dit al dan niet begon voor hij in het hotel zijn intrek nam (CGVS, p. 25). Uw verklaringen zijn niet alleen vaag, ze getuigen ook van een opmerkelijke desinteresse. Het feit alleen dat u uw vader geen vragen stelde over het begin van de bedreigingen, wetende dat hij al meer dan twee jaar in een hotel verbleef, en u veeleer toevallig opving dat hij werd bedreigd, toont een gebrek aan interesse aan en komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet ten goede.

Dezelfde vaagheid omhult ook uw verklaringen over de moord op uw vader. Gevraagd naar de omstandigheden waarin uw vader vermoord werd, legt u uit dat uw vader met vier kogelschoten werd omgebracht, vlakbij het hotel. U blijkt echter geen andere informatie te hebben ingewonnen over de moord. Op de vraag of u navraag gedaan hebt over de omstandigheden waarin uw vader werd vermoord, antwoordt u: "Waar het gebeurde, is bij km 4, het stikt er van de legertroepen en Somalische autoriteiten, ze hebben zelfs de man die dit gedaan heeft nog niet eens opgepakt, aan wie moest ik dan vragen gaan stellen?" (CGVS, p. 26). Gevraagd of er getuigen waren zegt u het volgende: "Dit is gebeurd bij kruispunt km 4, het is een drukbezette plek, 100 getuigen, troepen, het leger was daar aanwezig. Denk je dat iemand naar voren stapt en zegt wie dat gedaan heeft?" (CGVS, p. 26). U lijkt er te zijn van uit gegaan dat niemand u wou helpen. Nochtans kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u na een ingrijpende gebeurtenis als deze meer te weten wou komen over de dader(s) en de manier waarop uw vader om het leven werd gebracht. Dat er niemand van die vele getuigen daarover iets zou willen zeggen, is weinig waarschijnlijk. In de geraadpleegde inventaris van incidenten, samengesteld door het universitair centrum voor conflictanalyse ACLED op basis van diverse bronnen en lokale en internationale mediaberichtgeving, werd bovendien geen informatie gevonden die de moord op uw vader bevestigt.

In het jaar 2014 werd er in maart en juli bericht over de moord op 2 medewerkers van het Ministerie van Financiën. In december 2014 en januari 2015 wordt er geschreven over de moord op twee medewerkers van de Centrale bank (zie informatie in het administratieve dossier). Dat er in diezelfde bronnen geen bericht terug te vinden is over de moord op uw vader, doet verdere twijfels rijzen bij uw relaas. Dat u ook geen enkel van deze incidenten aanhaalt wanneer er gevraagd wordt naar andere slachtoffers van aanslagen of bedreigingen bij het Ministerie van Financiën, bevestigt bovendien de twijfels aangaande uw beweerde tewerkstelling en die van uw vader voor het vermelde ministerie of de bank (CGVS, p. 28; zie informatie in het administratieve dossier; cf. supra).

Over de bedreigingen aan uw adres zijn uw verklaringen niet eensluidend en uw reacties daarop bedenkelijk. Tijdens het asielrelaas stelt u dat u via uw telefoon bedreigd werd tussen 17 en 19 februari 2015. Nadien beweert u dat u in totaal twee keer een oproep ontving en gevraagd naar de dagen of data waarop de twee oproepen plaatsvonden, antwoordt u tussen de 17e en de 19e (CGVS, p. 26-27). Wanneer u daarna nogmaals gevraagd wordt na hoeveel tijd u de tweede oproep kreeg, antwoordt u een week. Gewezen op uw eerdere verklaring, legt u uit dat u de eerste oproep tussen 17 en 19 februari kreeg (CGVS, p. 27). Er werd nochtans in de vraagstelling van het CGVS gerefereerd aan beide oproepen. Na de eerste oproep stelt u dat u niet wist wat te doen en bleef u verder werken, ondanks dat er duidelijk aan de telefoon werd gezegd dat u hetzelfde pad bewandelde als uw vader. Uw verklaring hiervoor luidt als volgt: "Ik was jong, ik moest toch aan mijn toekomst werken, ik had tevens de zorg van mijn moeder en vrouw. Als ik niet voor mezelf mag zorgen, wie doet het dan?" (CGVS, p. 28). Het is dan ook vreemd dat u zelfs na de tweede oproep niets vertelt aan uw moeder, maar dit pas doet wanneer er een aanval plaatsvindt bij u thuis (CGVS, p. 27). Het is niet aannemelijk dat u gezien de eerdere moord op uw vader en het gegeven dat u bewust was van het risico dat u liep bij het Ministerie van Financiën, uw beweerde activiteiten niet meteen stopzette.

Over de aanval op uw huis op 29 februari 2015 verschillen uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS. Bij de DVZ zegt u immers dat er op de voordeur geschoten werden en vervolgens een handgranaat naar binnen werd gegooid, waarbij uw tante gewond raakte (Verklaring CGVS, punt 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS, vermeldt u niets over de geweerschoten en hebt u het enkel over een granaataanval, waarbij uw tante om het leven kwam. Geconfronteerd met twee ernstige verschillen, ontkent u de versie die u bij de DVZ hebt verklaard. U voegt er aan toe dat u nu de tijd hebt gekregen om een langere versie van de feiten te geven en dat u bij de DVZ geen tijd kreeg om alles te vertellen wat er gaande was. Het louter ontkennen of verklaren dat u niet de kans kreeg om alles te vertellen, kan geen verschoningsgrond zijn voor het feit dat u bepaalde essentiële elementen van uw asielrelaas zoals de geweerschoten maar vooral ook de dood van uw tante onvermeld liet op de DVZ. Deze tegenstrijdigheden breken de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder af. Uw verklaringen over de aanval vinden evenmin steun in het ACLED-overzicht van incidenten rond 28 februari 2015 (zie informatie in het administratieve dossier).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De geboorteakte die u voorlegt, wijzigt niets aan deze beoordeling. Het gaat immers om een document dat handelt over uw geboorteplaats, die in deze echter niet betwist wordt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort.

Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvooien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden gevisieerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers.

Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlaments- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie *Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 1 september 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar verweerder opwerpt dat de manier van gevangenneming van verzoeker door Al Shabaab niet overeenstemt met de informatie waarover hij beschikt, stelt verzoeker dat, hoe onwaarschijnlijk het voor verweerder lijkt, het hem toch is overkomen. Verzoeker stipt aan dat verweerder in haar motivering stelt dat gedwongen rekrutering slechts uitzonderlijk zou voorkomen, wat betekent dat het weldegelijk voorkomt dat mensen gedwongen gerekruteerd worden. Verzoeker vraagt zich af waarom hij niet tot een van deze uitzonderingsgevallen zou kunnen behoren.

Verzoeker benadrukt tijdens zijn gehoor bij het CGVS uitgebreid te hebben verteld over deze ontvoering, alsook waar hij werd vastgehouden. Verzoeker begrijpt dan ook niet hoe verweerder kan stellen dat zijn uitleg over zijn arrestatie en opsluiting weinig gedetailleerd zou zijn.

Aangaande de vaststelling van verweerder dat verzoeker de werkzaamheden van zijn vader bij het Ministerie van Financiën niet aannemelijk zou hebben gemaakt, omdat hij weinig informatie zou hebben gegeven over de exacte inhoud van zijn vaders job, voert het verzoekschrift aan dat het in Somalië niet de gewoonte is om als kind je vader uit te horen over zijn job, en al zeker niet wanneer hij een job uitoefent die gevaren met zich meebrengt. Verzoeker stipt aan dat hij ervan op de hoogte was dat zijn vader bij de financiële dienst van de Bank werkte en dat zijn vaders werk zich op dezelfde weg/plaats van het vroegere Ministerie van Financiën bevond. Verzoeker beklemtoont dat hij weldegelijk wist waar zijn vader werkte en dat er een misverstand is ontstaan tijdens het gehoor. Het verzoekschrift verduidelijkt nog dat verzoeker niet veel kan vertellen over de concrete inhoud van het werk van zijn vader, gewoonweg omdat zijn vader hier nooit gedetailleerd over vertelde. Verzoeker verwijst naar het gehoor bij het CGVS (pagina 7 en 8) en stelt dat hij weldegelijk uitgebreid heeft verteld over de werkzaamheden van zijn vader.

Verzoeker legt uit dat hij na zijn vaders overlijden de functie van assistent van de opvolger van zijn vader heeft opgenomen, omdat hij na zijn vaders dood voor zijn gezin moest zorgen. Verzoeker haalt aan dat het omwille van zijn clan bijzonder moeilijk was om werk te vinden in Mogadishu. Omdat men zijn vader kende, kon hij als assistent aan de slag bij de opvolger van zijn vader.

Het verzoekschrift licht toe dat verzoeker de bedreigingen aan het adres van zijn vader pas in 2014 te weten gekomen is, omdat zijn ouders *"de kinderen niet willen alarmeren en bezorgd maken. De vader van verzoekende partij wist dat er risico's verbonden waren aan zijn werk, maar hij heeft zijn gezin zo gied hij kon trachten te beschermen. Hij wilde hen niet belasten met zijn problemen en heeft de bedreigingen dan ook verzwegen. Verzoekende partij is dit toevallig te weten gekomen. Haar vader heeft nooit willen ingaan op de inhoud van deze bedreigingen, waardoor verzoekende partij ook geen details kan geven over wie hem bedreigde, waarom en hoelang."*

Waar verweerder nog opwerpt dat verzoekers verklaringen aangaande de moord op zijn vader vaag zijn, stelt verzoeker dat hij niet aanwezig was bij de moordaanslag en verduidelijkt hij dat hij slechts kan vertellen wat hij heeft gehoord over de omstandigheden. Verzoeker herneemt te hebben aangegeven waar deze aanslag plaatsvond en dat zijn vader met 4 kogelschoten werd omgebracht.

Aangaande het verwijt van verweerder dat verzoeker niet meer moeite gedaan zou hebben om informatie aangaande de moord op zijn vader te vergaren, merkt verzoeker op dat *“de moord op haar vader geen prioriteit was voor de politie en zij nergens terecht kon om gerechtigheid te eisen voor zijn dood.”*. Het verzoekschrift legt uit dat het gegeven dat *“geen informatie gevonden werd door verwerende partij over de moord op de vader van verzoekende partij, hoeft niet te verbazen: enerzijds komen dergelijke aanslagen in Mogadishu dagelijks voor en niet alles wordt er gerapporteerd, anderzijds speelt ook de clan van verzoekende partij een grote rol. Immers, de Sheikhal clan behoort niet tot een van de belangrijkste clans en kreeg zelden aandacht wanneer mensen van de clan omkwamen bij aanslagen.”*.

Waar verweerder verzoeker tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de DVZ en het CGVS verwijt, merkt verzoeker op dat het gehoor op de DVZ erg kort was en dat hij zijn antwoorden zeer beknopt diende te houden, waarbij hem werd meegedeeld dat hij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om over alles uitgebreid te vertellen.

Verzoeker volhardt in zijn relaas zoals uiteengezet op het CGVS.

Het verzoekschrift voert aan dat verweerder het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neer legt en zich focust op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn, dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dat verweerder tevens de materiële motiveringplicht schendt.

Verzoekende partij benadrukt wel degelijk de vluchtelingenstatus te verdienen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat het *“onbegrijpelijk [is] hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus (COI-focus van 9 juni 2017) tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!”* en verwijst naar pagina's 27-28 van het CEDOCA rapport. Verzoeker haalt aan dat het rapport tevens stelt dat Al Shabaab nog steeds een groot deel van de stad controleert en dat de meerderheid van de aanvallen van Al Shabaab in Mogadishu plaatsvinden (p. 31). Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid (p. 50). Voorts geeft het aan niet over precieze statistieken te beschikken met betrekking tot het aantal burgerdoden. Verzoeker concludeert dat de grootste voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij de analyse hiervan.

Verzoeker haalt aan dat het rapport vermeldt dat het aantal burgerdoden fors toegenomen is in 2017 en schat dat het aantal burgerdoden gedurende de eerste 5 maanden van 2017 reeds even hoog ligt als in volledig 2016.

Verzoeker beroept zich ook op het UNHCR-rapport van 16 mei 2016 dat de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië, en Mogadishu, beklemtoont. Ook een gedwongen terugkeer naar Mogadishu zou volgens dit rapport niet aangewezen zijn (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan thans in 2017 het geval is). Het stelt de mensen in een kwetsbare positie en schendt het non-refoulement beginsel.

Bovendien is ook de humanitaire situatie er desastreus en kunnen de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, niet gewaarborgd worden.

Verzoeker haalt het rapport van 2017 van Human Rights Watch (HRW) aangaande Somalië aan en vermeldt de misbruiken door Al Shabaab. Zo stelt dit rapport dat Al Shabaab regelmatig burgers viseert, met een verhoging van aanvallen op scholen, hotels en restaurants in Mogadishu. Op 21 januari voerde Al Shabaab een complexe aanval uit op populaire restaurants aan Lido beach in Mogadishu, waarbij meer dan 20 mensen omkwamen en gewond werden.

Ten slotte voert verzoeker aan dat verweerder het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen uit het oog verliest: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij wel veilig te noemen valt.

In hoofddorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij aanvullende nota van 30 november 2017 voegt verweerder “*COI Focus Somalië: Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu*” van 6 november 2017.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker stelt Somalië te zijn ontvlucht omwille van problemen met Al Shabaab. Echter aangaande verzoekers verklaringen over zijn gevangenneming en (poging tot) gedwongen rekrutering door Al Shabaab in 2012 merkt de Raad vooreerst op dat deze niet overeenstemmen met de informatie in het administratief dossier betreffende rekrutering onder dwang in die periode. Zo blijkt dat rekrutering onder dwang uitzonderlijk voorkwam en voorkomt. Gedwongen rekrutering gebeurt voornamelijk in gebieden die door Al Shabaab worden gecontroleerd, waarbij adolescenten de belangrijkste doelgroep vormen. Wanneer er sprake is van rekrutering, dan gebeurt dit in de praktijk veel vaker door sociale druk van de familie en de clan, door propaganda of indoctrinatie op school en in de moskee en in het bijzonder door geldbeloftes. Om de slaagkansen van de operaties te verhogen, doet Al Shabaab aldus beroep op een rekrut die hun ideologie genegen was of vrijwillig aansluit om andere redenen. Tevens merkt de Raad dat nergens kan blijken dat Al Shabaab zich zou moeten steunen op gedwongen rekruten waarbij de kans reëel is dat ze deserteren (zie informatie in het administratief dossier). Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij tot een van deze uitzonderingsgevallen behoort waarin Al Shabaab wel gedwongen rekruteert, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft die verzoeker geenszins aantoon, nu verzoeker die op het moment van zijn vermeende rekrutering reeds 19 jaar oud was, zijn beweerde uitzonderlijke positie in het geheel niet toelicht, noch deze aannemelijk tracht te maken.

2.4.2. De geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden gedwongen rekrutering door Al Shabaab wordt verder ondergraven, nu het (i) niet aannemelijk is dat hij op klaarlichte dag werd gearresteerd door vermomde mannen in Hamar Meyne, een district dat niet onder controle van Al Shabaab stond (gehoorverslag van het CGVS van 14 november 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 18-20; zie informatie

administratief dossier); (ii) zijn verklaringen aangaande het kamp, waar hij beweerdelijk achttien dagen opgesloten was, vaag, niets zeggend en algemeen bleven (*"Geen groot kamp. Redelijk klein, van golfplaten gemaakt. Daarom waren er ook niet veel mensen aanwezig. Het was klein."*, CGVS-verslag, p. 21); (iii) hij amper iets kan zeggen over de drie anderen met wie hij achttien dagen een kamer deelde in het kamp (*"Ik zat vast met drie andere jongens, ik weet dat de een Ali heet en de andere Hassan, dat is wat ik me van hen kan herinneren."*, CGVS-verslag, p. 21); en (iv) verzoekers verklaringen aangaande zijn ontsnapping uit het kamp – *"Gewoon omdat er niemand ons bewaakte, we wisten niet op dat moment waar we waren. Daarna zijn we Somaliërs tegen gekomen, en hebben de weg gevraagd, ik was samen met een andere vrouw die daar ook vastzat."* (CGVS-verslag, p. 23) – allesbehalve aannemelijk zijn, nu niet kan worden ingezien dat een georganiseerde terreurorganisatie als Al Shabaab de moeite zou doen en het risico zou nemen om mensen te ontvoeren en te brainwasheden, om ze vervolgens onbewaakt achter te laten bij een aanval.

2.4.3. Hoewel redelijkerwijs kan worden verwacht dat Al Shabaab verzoeker zou trachten opsporen na zijn ontsnapping in 2012, stelt verzoeker dat hij na zijn ontsnapping gewoon naar huis is gegaan, om vervolgens na twee maanden – tot zijn hand beter was – terug naar school te gaan (CGVS-verslag, p. 23). Uit een dergelijke handelwijze kan niet blijken dat verzoeker in het aandacht stond van Al Shabaab, laat staan dat hij problemen zou hebben gehad met Al Shabaab in 2012.

2.4.4. Verder verklaarde verzoeker dat hij in 2015 opnieuw problemen met Al Shabaab kende, ditmaal omdat hij – na de moord op zijn vader in 2014 omwille van diens werk – in 2015 met de dood bedreigd werd omwille van zijn werk als assistent van de vervanger van zijn vader.

2.4.5. Verzoeker slaagt er niet in de beweerde werkzaamheden van zijn vader, noch die van hemzelf aannemelijk te maken. Zo kan verzoeker niet eenduidig stellen of zijn vader – en dus ook verzoeker zelf – voor de bank dan wel voor het Ministerie van Financiën werkte (CGVS-verslag, p. 7, p. 8). Hierop gewezen antwoordde verzoeker, *"Bij ons de bank, die valt onder de overheid, tussen de bank en de overheid is geen verschil. Zolang mijn vader zijn handtekening niet op de papieren zette werd het geld ook niet bij de bank betaald."* (CGVS-verslag, p. 10). Verzoeker stelde voorts dat zijn vader contact had met de Minister van Financiën (CGVS-verslag, p. 9) en voor de rest van het gehoor refereert hij aan zijn werkplaats – en dus ook die van zijn vader – als het Ministerie van Financiën (CGVS-verslag, p. 10, 18, 28). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het Ministerie van Financiën en de Centrale bank wel degelijk twee aparte instellingen zijn, die rapporteren aan de minister van Financiën en de president respectievelijk. Verzoekers verklaringen over de rol(len) van zijn vader zijn dus onmogelijk. Ook aangaande de plaats waar zowel zijn vader als verzoeker zou gewerkt hebben, legt verzoeker incoherente en vage verklaringen af. Zo situeert hij zijn werkplaats in Hamar Weyne, op de grens met het district Shangani (CGVS-verslag, p. 16). Volgens een kaart uit 2010 situeert het vroegere Ministerie van Financiën en het Ministry of Treasury zich op de grens tussen de twee districten. Op documenten die dateren van 2015 werd opgetekend dat het Ministerie van Financiën zich in Villa Somalia bevindt. De Centrale bank bevindt zich op dezelfde weg als het vroegere Ministerie van Financiën en Treasury. Uit voorgaande kan worden afgeleid dat verzoekers beschrijving eerder op die van de Centrale bank slaat. Wanneer verzoeker verder gevraagd wordt of er nog gebouwen zijn in Mogadishu die deel uitmaken van het Ministerie van Financiën, stelt hij louter *"Geen andere kantoren, er waren andere kapotte vervallen gebouwen."* (CGVS-verslag, p. 18), waaruit slechts kan blijken dat verzoeker onbekend is met (de locatie van) het Ministerie van Financiën. Aldus kan ook hieruit niet afgeleid worden dat verzoekers vader voor het Ministerie van Financiën werkte en al evenmin dat verzoeker er werkzaam was aangezien hij uiteraard zou moeten weten waar zijn werkplaats gelegen is.

2.4.6. Dit wordt slechts bevestigd door de louter vage en beperkte verklaringen die verzoeker aflegt over de functie van zijn vader. Gevraagd met welke mensen verzoekers vader vergaderde, antwoordde verzoeker *"Dat is ontelbaar, in Somalië wordt elk jaar, het einde van het jaar, een vergadering gehouden onder hen zelf wordt er om de 4 maanden een vergadering gehouden."* (CGVS-verslag, p. 9). Vervolgens gevraagd met welke mensen van de overheid zijn vader contact had, stelde verzoeker *"Ministers daar had hij contact mee."*, *"Welke dan?"*, *"Minister van Financiën"*, *"Welke functies hadden de mensen die in de overheid zaten?"*, *"Verschillende mensen die als vrienden bij de overheid zaten en het werk, met wie hij contacten had."*, *"U zei dat hij met ministers contact had, oa die van Financiën?"*, *"Hij komt direct onder minister van financiën."*, *"U zei ministers, vandaar dat ik me afvroeg met welke ministers nog?"*, *"Als je eenmaal werkt voor de overheid, dat zijn dan ministers, maar deze minister is zijn baas."* (CGVS-verslag, p. 9). Dergelijke vage verklaringen kunnen geenszins aantonen dat verzoekers vader deze functie werkelijk uitoefende.

Bovendien stelde verzoeker dat de Minister van Financiën de directe leidinggevende van zijn vader was (CGVS-verslag, p. 9), dat de bijnaam van deze minister Abdi Malek Aldoon was en hij zijn echte naam niet kent (CGVS-verslag, p. 9-10). Echter in de geraadpleegde bronnen kon geen minister met deze naam of bijnaam teruggevonden worden, enkel een journalist (zie informatie in het administratieve dossier). Verzoeker weet evenmin of zijn vader in het verleden ook nog andere functies dan zijn laatste functie heeft gehad (*"Ik zou het niet weten, alleen dat werk, bijvoorbeeld, in tijden van onrust, als de overheid wisselt of er onrust in het land is, dan is hij even een tijdje zonder werk."*, CGVS-verslag, p. 10).

2.4.7. Ook de naam van verzoekers vader kon niet worden teruggevonden in de geraadpleegde bronnen als iemand met een leidinggevende functie bij de Centrale bank van Somalië, noch bij het Ministerie van Financiën. Er werden wel naamgenoten van verzoekers vader gevonden met functies in de overheid, namelijk een minister van onderwijs en een parlamentslid van de Darod-clan (zie informatie in het administratief dossier). Er werden daarnaast ook documenten die handelen over de periode juni-december 2014 ondertekend door de 'accountant general' van het Ministerie van Financiën – een functie die overeenstemt met de door verzoeker omschreven functie van zijn vader - met de naam A.Y.M.. Deze naam stemt niet overeen met die van verzoekers vader, noch met die van zijn opvolger - en tevens verzoekers voorgehouden baas - A.A.A.S. (CGVS-verslag, p. 14; zie informatie in het administratieve dossier).

2.4.8. Aangaande de vaststelling van verweerder dat verzoeker de werkzaamheden van zijn vader bij het Ministerie van Financiën niet aannemelijk zou hebben gemaakt, omdat hij weinig informatie zou hebben gegeven over de exacte inhoud van zijn vaders job, voert het verzoekschrift aan dat het in Somalië niet de gewoonte is om als kind je vader uit te horen over zijn job, en al zeker niet wanneer hij een job uitoefent die gevaren met zich meebrengt. De Raad merkt op dat verzoeker verklaarde na de dood van zijn vader zelf de functie van assistent van de opvolger van zijn vader te hebben bekleed, waardoor het redelijk is aan te nemen dat – zelfs indien zijn vader hem hier niet gedetailleerd over inlichtte – verzoeker op de hoogte is van de inhoud van deze job.

Waar verzoeker nog beklemtoont dat hij weldegelijk wist waar zijn vader werkte – hij stipt aan dat hij ervan op de hoogte was dat zijn vader bij de financiële dienst van de Bank werkte en dat zijn vaders werk zich op dezelfde weg/plaats van het vroegere Ministerie van Financiën bevond – en dat er een misverstand is ontstaan tijdens het gehoor, gaat verzoeker eraan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringsen die verzoeker post factum nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen.

2.4.9. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker na de moord op zijn vader omwille van diens tewerkstelling voor de overheid, de functie van assistent van zijn opvolger zou opnemen. Dit klemt te meer nu verzoeker zijn vader zelf had verzocht om zijn functie stop te zetten wanneer hij te weten kwam dat zijn vader werd bedreigd (CGVS-verslag, p. 24). Gevraagd waarom verzoeker specifiek deze job in het ministerie uitoefende, wetende dat zijn vader hiervoor vermoord werd, antwoordde verzoeker *"Nou, ik had geen diploma, dat was dat ik niet makkelijk aan een baan kan komen. We hebben een cultuur dat je ipv dat je de plaats van je vader kan overnemen, mijn stam speelde ook daar een rol in. We zijn niet zo'n grote machtige stam dat we overal toegang tot hadden dat is de reden dat ik het niet zo makkelijk losliet."* (CGVS-verslag, p. 28). Echter verzoeker is tot de derde graad in het middelbaar onderwijs naar school gegaan (verklaring DVZ, punt 11) en heeft dus wel een zekere scholingsgraad. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de vraag voor ongeschoolde arbeid de laatste jaren sterk gestegen is in Mogadishu. Dat verzoeker beweerdelijk omwille van zijn clan zou worden benadeeld in zijn zoektocht naar werk, weegt daarenboven niet op tegen het risico waaraan hij zich – naar zijn zeggen - blootstelt door aan de slag te gaan als assistent van de opvolger van zijn vader zonder ernstig een andere baan te zoeken.

2.4.10. Gelet op voorgaande kan geheel geen geloof gehecht worden aan het beweerde werk van verzoekers vader bij de Bank dan wel het Ministerie van Financiën, noch aan verzoekers beweerde werk als assistent van de opvolger van zijn vader. Hieruit vloeit voort dat zowel verzoekers als verzoekers vaders problemen met Al Shabaab omwille van deze ongeloofwaardig bevonden tewerkstelling evenmin enige grond hebben. Dit klemt te meer nu verzoeker slechts beperkt op de hoogte blijkt te zijn van de bedreigingen aan het adres van zijn vader (*"Ik heb de vraag niet gesteld, vanaf wanneer het begonnen is, maar hij zei dat het al een tijdje zo is en dat ze hem bedreigden met de dood."* en *"Hij heeft me geen namen gegeven, maar hij vertelde me dat het al een tijdje aan de gang was. Hij zei me niet wie hem bedreigde dus ik kan ook niet de naam geven."* en *"Ik kan je geen datum geven."*

Kijk of dat nu thuis al begonnen is, of toen hij daar al woonde, kan ik je niet geven. Ik weet niet dat hij uit veiligheidszorgen in het hotel gaan wonen is.”, CGVS-verslag, p. 25). De beweerde moord op zijn vader wordt ook aangetast nu verzoekers beweringen niet objectief ondersteund worden en dit niettemin de bestreden beslissing stelt dat “[i]n de geraadpleegde inventaris van incidenten, samengesteld door het universitair centrum voor conflictanalyse ACLED op basis van diverse bronnen en lokale en internationale mediaberichtgeving, werd bovendien geen informatie gevonden die de moord op uw vader bevestigt. In het jaar 2014 werd er in maart en juli bericht over de moord op 2 medewerkers van het Ministerie van Financiën. In december 2014 en januari 2015 wordt er geschreven over de moord op twee medewerkers van de Centrale bank (zie informatie in het administratieve dossier)”. Dat verzoeker voorts niet op de hoogte blijkt te zijn van de moord op zijn vermeende collega's (CGVS-verslag, p. 28), toont des te meer aan dat hij niet werkzaam was bij het Ministerie van Financiën dan wel de Bank.

2.4.11. De ongeloofwaardigheid van verzoekers problemen met Al Shabaab wordt bevestigd door zijn incoherente verklaringen aangaande de bedreigingen en verzoekers reacties hierop. Zo stelde verzoeker dat hij tussen 17 en 19 februari 2015 twee keer telefonisch bedreigd werd (CGVS-verslag, p. 26-27). Vervolgens gevraagd hoeveel tijd er tussen de eerste en tweede oproep zat, antwoordde verzoeker dat dit ongeveer een week betrof. Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeker niet stopte met werken na het ontvangen van deze bedreigingen (CGVS-verslag, p. 27). Verzoekers uitleg, *“Ik was jong, ik moest toch aan mijn toekomst werken, ik had tevens de zorg van mijn moeder en vrouw. Als ik niet voor mezelf mag zorgen wie doet het dan.”* (CGVS-verslag, p. 27), kan geenszins overtuigen.

2.4.12. Ook over de vermeende aanval op verzoekers huis op (de onbestaande datum van) 29 februari 2015 – welke tevens niet kan worden teruggevonden in het ACLED-overzicht van incidenten rond 28 februari 2015 (zie informatie in het administratief dossier) – legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt verzoeker bij de DVZ dat er op de voordeur geschoten werden en vervolgens een handgranaat naar binnen werd gegooid, waarbij zijn tante gewond raakte (vragenlijst CGVS, punt 3.5), terwijl hij bij het CGVS slechts sprak over de handgranaat – en geen melding maakte van de geweerschoten – en bovendien stelde dat zijn tante omgekomen is ten gevolge van haar verwondingen (CGVS-verslag, p. 29-30). Verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn asielrelaas doen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid nu niet aannemelijk is dat verzoeker de dood van zijn tante kon vergeten vermelden bij het CGVS indien dit werkelijk gebeurd is. Dat verzoeker bovendien melding maakte van geweerschoten op de deur en bij het CGVS dit ontkende, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder.

Waar verzoeker opmerkt dat het gehoor op de DVZ erg kort was, dat hij zijn antwoorden zeer beknopt diende te houden en dat hem werd meegedeeld dat hij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om over alles uitgebreid te vertellen, merkt de Raad op dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch kan dit de vastgestelde tegenstrijdigheden verschoenen.

2.4.13. Gelet op bovenstaande hecht de Raad geen enkel geloof aan verzoekers asielrelaas.

2.4.14. De door verzoeker neergelegde geboorteakte kan voormelde vaststellingen niet wijzigen, nu deze hoogstens verzoekers identiteit aantoont, welke hier niet betwist wordt.

2.4.15. Verzoeker beperkt zich voorts tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen

2.4.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 9 juni 2017 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Goobjoog News, Hiiraan Online of Horseed Media zijn verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder Reuters, Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca heeft verder een beroep gedaan op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of verschillende Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de verschillende instellingen van de Verenigde Naties (VN) of het European Asylum Support Office. Verder heeft Cedoca waardevolle informatie gehaald uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is nader bekeken.”*

2.5.4. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.5.5. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan. Ingevolge de organisatie van parlements- en presidentsverkiezingen startten de twee kamers van het federale parlement eind 2016 hun werkzaamheden en werd op 8 februari 2017 een nieuwe president, Mohamed Abdullahi Mohamed, door het nieuwe parlement verkozen.

De Secretaris-Generaal van de VN beschouwt de organisatie van deze verkiezingen als een teken van vooruitgang. Bovendien is Al Shabaab er volgens bronnen van de VN niet in geslaagd dit verkiezingsproces te verstoren. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester, Thabit Abdi Mohamed, voor Mogadishu aan.

2.5.6. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren.

Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.5.7. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.5.8. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal-Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "*conflict-affected areas*" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.5.9. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.5.10. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat Al Shabaab in Mogadishu in staat is om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en slachtoffers eind 2016 en in de eerste helft van 2017, kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Aldus zijn de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, of op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op invloedrijke zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4).

Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen werden gevisieerd. Voorts zijn er aantal incidenten, zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten – die opnieuw voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van UNDP en waarbij ook burgers kunnen sneuvelen. Ten slotte zijn er ook confrontaties geweest tussen verschillende veiligheidsdiensten en morteraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan Al Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de auteurs van bescherming ook deze van onveiligheid kunnen zijn. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5) en zou volgens sommige bronnen een stijging in het aantal burgerdoden in 2017 kunnen vastgesteld worden. In dit verband wordt aangehaald dat inwoners van de hoofdstad hun individuele veiligheid voor een aanzienlijk deel zelf in de hand hebben. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.5.11. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het “Upper Tribunal” stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.5.12. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd.

Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Ook de parlements- en presidentsverkiezingen en vlotte machtsoverdracht worden gezien als een teken van vooruitgang, zoals hierboven reeds werd aangehaald.

2.5.13. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu ‘veilig’ is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.*

2.6. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia”* van mei 2016 werd, zoals hoger gesteld, reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu. Ook het in het verzoekschrift aangehaalde rapport van HRW van 2017 werd gebruikt als bron bij de redactie van de COI Focus.

2.6.1. Verder blijkt uit de *“COI Focus: Somalië: Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu”* van 6 november 2017, door de commissaris-generaal bij een aanvullende nota neergelegd, dat het doelwit van de aanslag op 14 oktober 2017 vermoedelijk het ministerie van Buitenlandse Zaken, een Turkse legerbasis of de zwaar bewaakte Halane-basis op de luchthaven was, en dat op 28 oktober 2017 het hotel Nasa Hablood gevisieerd werd omdat dit populair is bij overheidsfunctionarissen. Deze incidenten bevestigen aldus het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

2.6.2. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen *“er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij”* wordt niet toegelicht waarom een onderzoek per district nodig is te meer uit verzoekers asielrelaas niet kan blijken dat verzoeker zich gehinderd voelde zich te verplaatsen in Mogadishu.

2.6.3. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.6.4. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK